

Николић и Вучић су се у суботу представили као господари незадовољства. Скупили су 50.000 незадовољних људи. Рекли су им да су избори једини лек за њихову бољку, јер ће тако они – Николић и Вучић – доћи на власт. Онда су им рекли да се разиђу у миру, али да чекају на њихов знак, пошто ће их за два месеца поново звати на окуп. Тих 50.000 незадовољника, који су се мирно окупили и мирно слушали говорнике, тада су се мирно и разишли како би још мирније сачекали наредни позив својих политичких генерала.

Али, како је могуће да су толики незадовољници били тако мирни и послушни? То је зато што тих 50.000 људи ипак нису били обични незадовољници. То је било мобилисано и постројено чланство СНС. Дакле, то су били махом *упартијашени* незадовољници. Обични незадовољник се, наиме, буну све док не добије неко јавно обећање. Онда чека да види шта ће од тога бити, да ли да настави да се буну, или не. „Упартијашени“ незадовољник, међутим, самим тим што је „упартијашен“, не очекује јавно обећање. Он већ има своје, интерно, приватно, партијско, обећање. Отприлике овако: „Батице, не брини, када ми дођемо на власт, помоћи ћемо ти. Биће нека службица за тебе, биће неки тендерчић за твоју фирму, биће нека приватизација за наше људе. Ма свега ће бити – за тебе, и за мене...“

И то је главни проблем суботњег митинга напредњака. Решење које се тамо фактички нудило јесте решење за Николића, Вучића, Илића, Карићку, Вулина, и све остале на бини, али и за све оне испред бине који су држали чланску књижицу СНС у џепу – за оног члана Главног одбора СНС који је мудро гледао, за оног члана Градског одбора СНС који је држао заставу, па за оног члана Општинског одбора СНС који је писао паролу, па за оног члана Месног одбора СНС који је прозивао чланове пред улазак у аутобус... А то Николићево и Вучићево решење је одавно познато: „Дај што пре те изборе, па да и ми мало владамо“.

Али, каква ће бити *садржина* те владе, шта ће та влада да ради – осим што ће да *влада* – то Николић и Вучић нису рекли. Они су криви што то нису рекли, али је криво и оних 50.000 људи који их то нису ни питали. Нико није питао – „Како мислите да заштитите ову државу?“. „Како мислите да запослите овај народ?“. „Како мислите да уђете у ЕУ, а да не признате Косово?“. „Докле ћемо да Бриселу дајемо ропску послушност данас, за магловита обећања да ћемо нешто добити за 20 година?“. „Шта ћете с банкама-пијавицама, и тајкунима-пљачкашима?“. „Шта ћете са Санџаком и Зукорлићем?“. „Шта ћете с Војводином и Пајтићем?“. „Како ћете да зауставите демографско изумирање овог народа?“. „Како ћете да зауставите другосрбијанско убијање српске културе и

Пише: Никола Малбашки
среда, 09 фебруар 2011 08:06

српског идентитета?"...

Ниједно од ових питања није постављено. Јер, сва ова питања су *политичка* питања. Она се односе на целу заједницу, на све грађане Србије. Једина питања на која је у суботу одговарано била су, међутим, *страначка* питања. Она која се односе на СНС, само на то када и како ће *они* да дођу на власт.

Али, то није случајно, Јер, Николић и Вучић су свесни да су као странка медијско-политички измишљени само под условом да немају сопствену политику. Њихова политика не сме да буде њихова, то може само да буде политика Брисела и Вашингтона. Брисел каже – „немојте о Косову“, и у суботу нико ни реч о томе да зуцне. Вашингтон каже – „немојте као у Каиру“, и у суботу оних 50.000 људи ни један протестни круг по граду не обиђоше. (Гејови се 10. октобра макар прошеташе, ови ни то не смедоше!). Николић и Вучић немају политику јер, ако мисле да им се дозволи да дођу на власт, они је једноставно и не смеју имати. Јер у Србији, под компардорском самоокупацијом, може да постоји само једна политика. Она коју, после 9. септембра, води Борис, она коју хвале Чеда, Б92, Блиц и Соња Бисерко, она коју, само под ћириличним ознакама, нуде Вучић и Николић... И пошто је та политика закована, Николић и Вучић се око ње и не труде. Чак ни да глуме да нешто смишљају, да имају некакве нове идеје. Они искрено кажу да хоће на власт, и то што пре. А о политици – има ко паметнији да мисли.

Нема нама среће са таквом опозицијом. Нема Србији среће са таквом будућом владом. Има само контроле незадовољства, усмеравање гнева и очаја једног опљачканог и пониженог народа на бесмислена питања типа „када ће бити избори?“ и „треба ли скупштина да има 150 или 160 посланика?“. У овом тренутку, организујући *онакав* митинг, са *онаквим* лапсусима и *онаквим* политичким порукама, СНС је издао опозицију, издао све незадовољнике у Србији.

Не треба чекати да дођу на власт да би се знало да, овакви какви сада јесу, они могу само да наставе да издају. Још једна превара је на политичком дневном реду. Борис нам је обећавао „и ЕУ, и Косово“, а дао нам је капитулацију од 9. септембра и срамоту од 10. октобра. Ови нам чак ништа ни не обећавају. Ко зна тек какву капитулацију од њих

Напредаци као контролисани "контролори незадовољства"

Пише: Никола Малбашки

среда, 09 фебруар 2011 08:06

можемо да очекујемо...